

Brugerens Samtykke at fratage ham enten hele Gaarden osv. „naar den ikke udkræves til det Offentliges Brug“, men denne Slutning har man fundet at være aldeles overflødig, da det Offentlige i slige Tilfælde, hvor det er dette og ikke Jordbrodden, der har Brug for Gaarden eller en Deel af den, har Ret til at tage den i Brug, hvad enten denne Slutning staaer der eller ikke; det er altsaa unødværligt, at den udgaaer. — Til § 5 har Udvalget under Nr. 25 stillet et Forslag om at forandre Ordene i Linie 1—2. Denne Forandring giver heller ikke nogen anden Mening end den, der allerede ligger i Paragraphen, men den tilsigter kun en formeentlig bedre Affattelse af det paagjældende Sted. — Det Samme gjælder Forslaget under Nr. 27, med Henhyn til hvilket jeg altsaa kan henholde mig til det Samme, som jeg har sagt om Forslaget under Nr. 25. — Forslaget under Nr. 30 er ogsaa stillet af hele Udvalget. Det er vitterligt, at man paa flere Fæstegodser har brugt den Fremgangsmaade, at den nuværende Fæster har henvendt sig til Jordbrodden, forud har fæstet Gaarden til et Barn og forud har erlagt Indfæstning eller, dersom det var 50-aarig Forpagtning, Recognition, nagtet Fæsteren dog fremdeles for sin Livstid vedblev selv at sidde som Fæster. Han har altsaa fæstet og udbetalt Indfæstningen for at kunne være sikker paa, at hans Efterladte ved hans Død tiltraadte Gaarden, men han er vedbleven selv at være Fæster, saalænge han var i levende Live. For dette Tilfælde vilde imidlertid, naar nuværende Lov kom ud, den Indfæstningssum, som af den nuværende Fæster var betalt, være tabt, dersom man ikke indsatte en Bestemmelse i Loven, som forhindrede dette, idet Loven ikke aabner nogen Udvælgelse for den Vedkommende, som paa denne Maade maatte have faaet Tilfagn om Fæstet, til at kunne overtage det, naar Fæsteledigheden indtraf. Dette Forslag gaaer derfor ud paa, at den Indfæstning eller Recognition, der saaledes maatte være erlagt forud, bliver at godtgjøre Fæsterens Efterladte, saafremt han selv

kjøber Gaarden, ved Afregning ved Pantebrevets Udstedelse, men, forsaavidt Andre kjøbe den, ved Tilbagebetaling til ham af Jordbrodden af den erlagte Pengesum. — Ved § 6 skal jeg nævne Forslaget under Nr. 32 b., der, som det vil sees, er stillet af et enkelt Medlem. Dette Forslag hænger sammen med Forslaget under Nr. 8 b., som jeg udtalte mig for, og som jeg erklærede at ville tiltræde. Forsaavidt Forslaget under Nr. 8 b. vedtages, maa ogsaa Forslaget under Nr. 32 b. vedtages, thi det bliver da ikke i alle Tilfælde en Trediedeel af Kjøbesummen, der tilfalder Statskassen, men det bliver kun den Deel deraf, som efter § 2 tilfalder Statskassen; det bliver den Qvotadeel af Kjøbesummen, der fremkommer, efterat de paagjældte Fradrag eller Tillæg, hvorom der er Tale i Forslaget under Nr. 8 b., ere foretagne. — Forslaget under Nr. 33 til § 6 tilsigter blot en nærmere Forklaring, idet man, naar man læser § 6, let kan komme til at spørge, hvad man mener ved „Efterladte“, hvilket derimod strax vil være tydeligt, naar man tilføjer „i Henhold til § 7“, thi § 7 indeholder en nærmere Forklaring deraf. — Endelig er der af Udvalget stillet endnu et Forslag til § 6, nemlig Forslaget under Nr. 39, hvilket gaaer ud paa at bestemme, at den Adkomst til en Andeel af Kjøbesummen, som tillægges Brugeren eller hans Efterladte, hverken skal kunne pantsættes eller afhændes. Man mener nemlig, at det er en vigtig Sag for vedkommende Efterladte, at Fæsteren beholder denne Ret uanfægtet, for, naar Tiden kommer, at kunne gjøre den gjældende, og at det vil være rigtigt at opstille en Dom for, at denne Adkomst før den Tid enten skulde kunne sælges eller pantsættes. — Jeg kommer nu til § 7, som er den sidste Paragraph i det Affnit, der er sat under Forhandling. Det vil sees, at Udvalget i Forslaget under Nr. 42 har gjort Forslag til en Forandring i sidste Punktum af første Stykke. Først bestemmes der i § 7, hvad der skal ske, naar Gaarden er bleven ledig, fordi Fæsterens